

VZNEŠENÁ POUTA

MONIKA BURÁŇOVÁ

pointa

Vznešená pouta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Buráňová

Vznešená pouta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MONIKA BURÁŇOVÁ

VZNEŠENÁ POUTA

● ■ pointa

Copyright © Monika Buráňová, 2025

Obálka: © Monika Buráňová, Zuzi Maat, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-754-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-933-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-934-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-927-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Díky tobě vím, že nic není nemožné.

A black and white line drawing of a tropical landscape. On the left, several palm trees with detailed fronds lean towards the center. In the background, there are rolling hills or mountains. On the right side, a large, curved dagger or knife is shown, its hilt featuring a circular emblem with a cross-like symbol. The dagger is positioned as if it's part of the scene, perhaps lying on the ground or a rock.

DEN PRVNÍ

KAPITOLA I

Byl horký den. Slunce žhnulo nad sytě zelenou krajinou. Paprsky světla dopadaly na pěší stezku, která se vinula mezi mohutnými keři. Běžně by nad vysokým a bujným porostem neměly šanci zvítězit, ale díky větru se listy rozestupovaly jako brány.

Kráčela po ní. Bosé nohy se lehce pohybovaly na černé hlíně. Zdánlivě tancovala ve vzduchu. Plula rosou se zavřenýma očima. Vychutnávala si každý nádech.

Vyhoupala se na větev vzrostlého stromu. Byla na kraji džungle, ale podařilo se jí najít místo, kde její snědá plet splývala se stíny listů. Měla tmavé oblečení, mohla se dokonale skrývat v temných koutech. Lehla si na větev a snažila se dýchat tak klidně, jak jen dovedla. Upřeně hleděla na dřevěné molo.

Přístav vybudovali teprve nedávno. Lodě z Nerdenu odjížděly zřídka a do něj jich přijíždělo ještě méně, přístav tím pádem nikdy nebyl potřeba. Od nynějška tomu díky změně vztahů mezi Nerdenem a Anapilií mělo být jinak.

Bylo jí jen pár dnů, když její otec Czyron domluvil sňatek mezi svou novorozenou dcerou a korunním princem Anapilie.

Upřela oči na moře, kde viděla několik majestátních lodí s béžovými plachtami. Czeleste při tom pohledu vnímala strach. Cítla, jak se kolem ní utahuje smyčka. Ten pohled svíral její nitro. Chtělo se jí křičet. Začala lapat po dechu, až se rozkašlala. Rychle se přesunula výš do korun a pro jistotu zavřela oči, jako kdyby její bělmo mohlo někoho upozornit na skutečnost, že si chce svého nastávajícího nejprve prohlédnout. Rty měla semknuté, nozdry rozevřené, aby mohla zhluboka dýchat. Třásla se. Po snědé tváři se jí začaly koulet slzy, které se měly změnit v krůpěje beznaděje. Ne! Je silnější, než vypadá, a jestli má toto být čin, který zajistí jejímu lidu klid a prosperitu, je sňatek jen malou obětí.

Otevřela oči. Poslední slzy se po dopadu na listy pod ní mísily s rosou. Stejně jako viděla, jak se slané kapky rozplývají na smaragdové zeleni, mizel i ten svíravý pocit. Udělá to. Stane se ženou neznámého muže. Odevzdá mu svou duši i tělo s příslibem klidného života pro svůj lid. Věděla, že ten den jednou nastane. Do jejího života už nějací muži vstoupili, nikdo ale pro ni neměl takový význam, aniž ho znala osobně. Tyto myšlenky v ní opět vyvolaly chvění. Snad bude hodný... Nebo má doufat v opak? Mohla by ho zabít.

Černou úvahu rozvířil hluk. Lodě nyní kotvily tak blízko, že kdyby chtěla, mohla by skočit do prázdna, a přesto by její tělo zachytily plachty. Z větví, které sahaly nad lodě, se stal skvělý pozorovací bod s výhledem na veškeré dění. Její oči těkaly od jednoho cizince k druhému, až na nich vypožadovala velmi podobné znaky. Všichni měli černé vlasy, velmi ostré rysy a jejich oči byly nezvykle malé. Jako šterbiny ve vyprahlém písku, jemuž

odpovídal i tón jejich pleti. Ji ale zaujal stařec, který se od ostatních lišil. Stál jednou nohou na malé loďce a druhou se dotýkal mola. Hlavu měl omotanou bílou látkou, která odrážela dnes tak ostré slunce, až ji ten pohled oslepoval. Do očí mu neviděla. Kůži kolem nich měl tak zvrásněnou, že ani on sám nejspíš nemohl vidět. Zručně vykládal bedny z malé loďky na molo. Ťuk, ťuk, ťuk. Co je to za zvuk? Snažila se definovat, odkud přichází. Po větších opatrně sešplhala dolů a ukryla se v keřích. Byla v podstatě hned vedle mola, ale stále bezpečně ukrytá. Za ťukání mohla malá temná kulička na konci dlouhých stříbrných vousů, která vždy narazila na hranu bedny. Zlato, diamanty, drahé nerosty i perly znala. Tento korálek vypadal jinak. Byl temný a zároveň z něj vycházelo tolik světla. Chtěla jít opatrně blíž, když instinkt zavelel jinak. Starci podjela loďka. Zaklopýtal. Padal i s bednou, kterou držel. Czeleste skočila k loďce jako dravá šelma. Natáhla ruce a čapla bednu. Chytila ji a vytáhla i překvapeného starce, který bednu stále držel.

„Zirná,“ řekl stařec, když mu bezpečně pomohla zpět do loďky.

Byl do půl těla mokrý. Jejich řeč byla odlišná. Ne natolik, aby se jí nedalo rozumět, ale přesto zněla jinak.

„Silná?“ zeptala se svou řečí v doprovodu zvednuté ruky se zařátou paží.

Stařec přikývl.

„Ne, to voda mi pomohla vás vytáhnout,“ odpověděla se zavrtěním hlavy.

Dědeček na ni nechápavě kulil oči. S úsměvem natáhla ruku, zavřela víčka a jedním mávnutím se zvedlo z klidné hladiny široké chapadlo tvořené vodou. Otočila se na muže, který nevěřícně

zíral, a rozesmátá ukázala na bedny. V mžiku je voda všechny pohltila. Stařec se lekl. Chytil se za hlavu a zděšeně hleděl na Czeleste. Jen pokynula rukou k molu, kde se najednou voda objevila i s nákladem a začala jej propouštět ze svého objetí. Stařec se sklonil ve vděku.

„Styro!“ ozval se hlas poblíž. Jedním skokem se dostala zpět do bezpečí listů. Chapadlo se začalo bortit a na hladině opět zavládl klid. Kroky se blížily, zpoza lodí vyšel muž.

„Nemáme vykládat náklad, král nejprve vyše posla se zprávou o našem příjezdu. Po odpovědi vše vyložíme a vydáme se na cestu k zámku,“ řekl přicházející jejich řečí.

Jeho pozornost si získaly mokré bedny. Muž se opět podíval na starce a vztáhl ruku. V tu samou chvíli před starcem stála příkrčená Czeleste se zamračenou tváří a nožem mířícím vstříc krku hrozivému nepříteli. Ten vyděšeně zajechl.

Dupot nohou zněl celým přístavem. Přicházely odevšad. Valily se sem jako lavina. Stařec chytil Czeleste za paži a snažil se jí vysvětlit, že mu muž nechtěl blížít, ale bylo pozdě. Nemohla zmizet zpět do korun a dělat, že tam není, už by o ní věděli. Povolila paži i postoj a nůž schovala zpět do koženého pouzdra na hrudi. Ruce však stále připravené k boji. Všimla si, že někdo přiběhl, hned se otočil a utíkal zpět. Hleděla na přicházejícího muže ve světlém oděvu s krátkým pláštěm.

„Co se děje?“ křikl na hlouček stojící okolo Czeleste.

„Nic, pouze nečekaná návštěva,“ odpovídal stařec.

Czeleste sice rozuměla každému druhému slovu, ale i tak promluvila. „Vypadalo to jako útok, moje chyba, jsem na odchodu.“

Chtěla odejít, ale muž v plášti ji chytil za paži a táhnul ji za sebou po molu. Snažila se mu vymanit. Cukala sebou, než uviděla

přední část největší lodě. Úžas jí sebral slova i sílu odporu. Seděl tam on. Nečekala ho na palubě, měl být v podpalubí. Neměli se potkat. Bude si muset dávat pozor na hlas. Nechce, aby ji příště poznal. Na vlastním čele ucítila pot. Klidně si hověl na svém dřevěném trůně s modrým polstrováním.

Na nohách měl nazuté krátké jezdecké boty. Kalhoty mu obepínaly svalnaté nohy. Hrudník mu kryla volná košile. Nahá kůže na krku ji k němu volala. Rty měl zrůžovělé a pohled černých duhovek přísný. Zlatá koruna, která byla osazena stejnými kameny jako starcovy vousy, odrážela slunce přímo do jejích očí a v kombinaci s bílou róbou... Světla bylo příliš.

Muž v plášti s ní hodil před krále a promluvil: „Tahle holka tasila zbraň na vašeho služebníka, králi.“

Zvedl se. Už předtím působil mohutně, ale teď se nad ní tyčil v celé výšce. Tvář měl pevnou a s nepřátelským výrazem.

„Co jsi tam dělala?“ ptal se.

Překvapilo ji, že používá její jazyk a nemluví stejně jako oni. Také si stoupla a přinutila se dát ruku, kterou se snažila clonit zrak, dolů. Bradu pyšně zvedla nahoru a rozevřela oči. V tu chvíli viděla, jak se jeho pohled změnil. Už nebyl tvrdý. Zařáté zuby vystřídala lehce pootevřená ústa. Sledovala jeho rty. Stiskla zuby, aby si neolízla ty své.

Okamžitě navrátil svému výrazu tvrdost. Položil jí stejnou otázku.

„Byla jsem poblíž a viděla vztaženou ruku nad tím nebohým starcem. Vypadalo to jako útok,“ odkašlala si a další větu vyslovila s velkou nechutí. „Mýlila jsem se,“ vydechla.

Chvíli si ji se zájmem prohlížel. Potom se zdánlivě uvolnil. „Chtěla jsi tedy bránit mého služebníka?“ zeptal se s lehkým

úsměvem. Mlčky přikývla. „Musím ti tedy tvou laskavost oplatit. Jistě uvítáš bezpečnou cestu džunglí v doprovodu skvělého bojovníka,“ pokynul rukou k silnému muži po své levici.

Skepticky si prohlédla nabídku. „Myslíte, že nezvládnou cestu džunglí?“ zeptala se ho.

Zapomněla si hlídat úroveň hlasu. Příště ji při rozhovoru pozná. Bavila se skutečností, že v jeho očích neměla zvládnout cestu zpět.

„Chci ti tvou starost oplatit. Netvrdím, že to nezvládneš,“ odpověděl.

Vypadal trochu ohromeně a potěšeně zároveň. Na ústech mu hrál roztomilý úsměv. Musela se soustředit, aby jí tenhle cizinec nepomotal hlavu.

„Jak se opovažuješ,“ tasil meč jeden z jeho mužů a namířil ho přímo na ni, „odporovat králi, měla bys být vděčná, že žiješ!“ pronesl hromovým hlasem.

To už se neubránila a doslova vybuchla záchvatem smíchu. Král byl jako otřesený. Zaraženě rychle zamrkal. Asi nevěřil, že se to opravdu děje.

Otřela si slzy pobavení a zvažněla. „Není to můj král,“ řekla stejně důrazně.

„Cože!“ vykřikl muž se zbraní.

Strážný natáhl ruku, ale jeho meč zastavila čepel vládce. Jeho rána byla tak silná, že bojovníkovi zbraň vyrazila z rukou a ta se zabodla do mola.

„Má pravdu. Toto není naše země,“ promluvil král. Z jeho hlasu ji zamrazilo. „Doprovodte tu dívku na břeh a bude-li chtít, tak až k místu, kde žije. Děkuji za návštěvu,“ otočil se.

Czeleste procházela mezi loděmi na molo. V doprovodu bojovníka došla na břeh. Delší společnost odmítla. Poděkovala a zmizela v džungli.

Cestou zpět do paláce přemýšlela nad kuličkou na vousech. Nad hromadou stejně vypadajících kamenů na koruně krále, a především nad ním samým. Nevěděla, zda ji pomýšlení na hodného a spravedlivého muže má děsit, nebo uklidňovat. Nej-jednodušší cesta k volnosti byla zavrhnuta. Jeho lidé by nikdy neuvěřili, že je křivák, a musela udělat nevyhnutelné. Bude žít. A bude žít s ní.

Díval se na její černé vlasy, když odcházela. Byla jako zjevení. Ta temná dívka ho k sobě táhla. Její velké oči, před kterými si připadal jako kluk, kterým býval dřív. Její tmavé široké rty, které se smyslně vlnily, když se smála. Byla... odvážná, nebo šílená. Odporovat králi, přežít bez úhony a vysloužit si obdiv. To prostě nesvedl jen tak někdo. Rozhodně ho zaujala. Jak je možné, že si dívka, která spadla z nebe, získala tolik pozornosti? Vlastně nebyla ani ženou, v obličeji vypadala jako dítě. Nabýval dojmu, že teprve dozrává, dokonalé křivky jejího těla však velmi přesvědčivě tvrdily opak.

Vracel se na trůn zpět k povinnostem, stále přemýšleje nad neznámou kráskou.

Běžela džunglí vstříc světlu. Postupně zpomalovala, až se z běhu stala velmi loudavá chůze. Uvědomila si, že na ni doma čeká

nalinkovaný život, a chtěla si užít ještě špetku volnosti. Přípravy měly vrcholit už koncem tohoto týdne. Zavřela oči, aby měly možnost si odpočinout od záře z lodí. Bloudila džunglí minimálně hodinu.

Věděla, že si bude brát prince, ale nečekala krále. Otec krále Sorena – Ghar – se v průběhu let stal přítelem jejího otce Czyrona. Byla to vítaná změna v obou královstvích. Vztahy mezi Nerdenem a Anapilií byly dřív napjaté. Czyron a Ghar zajistili mír svým přátelstvím. Pořádali společné plavby i oslavy a při jedné z nich Czyron oznamoval příchod své jediné dcery, dědičky trůnu, na svět. Oslava nebyla tak velká, jak by se čekalo, protože při narození zemřela Czelestina matka. V Nerdenu vždy platil matriarchát. Úmrtí královny Leste vnímali poddaní velmi intenzivně, protože byla až nadčasovou vládkyní. Některé novinky se sice neshledaly s pozitivním ohlasem, ale jiné byly velmi vítanou změnou. Nechala například kompletně předělat stáje. Milovala přírodu a mnoho věcí i v paláci neslo nejrůznější rostlinné motivy. Také nechala přepracovat oděvy služebnictva a nakonec i šlechty. Stará móda v podobě těžkých kabátců, tunik a nabíraných živůtků jí připadala nepraktická a po její smrti změnili názor i nejzarytější odpůrci.

„Drahoušku, tady jsi. Přišel posel. Představ si, dorazil tvůj ženich,“ smál se Czelestin otec.

Ani nevěděla, že ji nohy donesly do paláce. Vedle otce stál rádce Dio. Kluk v jejím věku na ni upíral pohled. Otec nadšeně pobíhal okolo a rozdával rozkazy. Ona jen obrátila oči v sloup. Dia si nevšímala, nebo se o to alespoň pokoušela. Pomalu stoupala po schodech do levého křídla, kde měla své komnaty. Chtěla být na chvíli sama.

Možná byla nejdůležitější osobou na celém ostrově, ale nikdy neprahla po pozornosti. Ostatních se spíše stranila. Před účastí na bujarých večírcích dávala přednost noční procházce přírodou. Byla tak menší šance, že na někoho narazí. Cítila se hrozně při pomyslení, že tyto zdánlivě malé radosti právě končí. Sňatkem bude všemi uznána jako dospělá. Stane se královnou, matkou, ochránkyní a chotí. Těšila se na svůj úkol, jen ne tak úplně na Sorena. Její otec měl naopak z připravovaného sňatku obrovskou radost. Několikrát se zmínil o vnoučatech. Podezírala ho, že se nemůže dočkat zaslouženého odpočinku.

Stála uprostřed místnosti. Víčka přilepená k sobě. Tentokrát nechala všemu v hlavě volný průběh. Co teď bude dělat? Král zná její tvář a kvůli nepozornosti i hlas. Beznadějně vydechla a zavolala služebnictvo. Komorná jí napustila koupel.

Pohledem přejela skříň. Zbývalo jen osm dní. Prošla kolem šatů. Soren zná její obličej.

„Potřebuji ke každé róbě ladící závoj,“ přikázala komorné.

Byla tak naděje, že uchrání svou totožnost až do svatby. Nehodlá mu říkat, že si ho byla prohlédnout v přístavu.

Komorná na chvíli odběhla a vrátila se s rouškou přes nos a ústa, která ladila k prvním jednoduchým tmavým šatům. Látka byla pokryta lehkými třpytkami, na několika místech nařasená a jako celek působily šaty velmi elegantně a žensky.

Služebná jí upravovala vlasy. Udělala několik dlouhých copánků a postupně je připojovala k hlavnímu copu. Ten byl tak dlouhý, že jí sahal až pod zadek. Jako první si chtěla sundat tmavě zelenou sukni, kterou upravila, když zjistila, že se v ní nedá pohodlně šplhat po stromech. Ráno rozstříhala látku na obou stranách a konce

provázkem ledabyly omotala kolem kotníků. Rozplést látku trvalo věčnost. Pod ní měla nasoukané přiléhavé kraťasy v černohnědé barvě, které měly téměř stejný odstín jako její pleť.

Komorná podala princezně krajkové prádlo. Sundala si černý pás látky s peřím, jež měla přes hrudník i s nožem v koženém obalu. Stála nahá u okna své komnaty, na sobě majíc jen prádlo. Služebná jí pomohla do šatů, pak podala nádobu se zlatou barvou a začala jí kreslit jemné linky po obličejí. Zakončila spletitý vzor na jejích spáncích. Na vlasy položila diadém a připevnila ho sponkami.

Otevřeným oknem se do místnosti dral větší hluk než obvykle. Je to tady. V rychlosti vklouzla do připravených bot. Přes obličej si sponkami k vlasům připevnila závoj a vydala se na úprk zámkem.

Komorná asi ještě chtěla něco říct, ale Czeleste nedbala a běžela z levého křídla do nejvyšších pater, kde mohla lépe pozorovat situaci před branami.

Projížděli pomalu od přístavu stezkou v džungli, až konečně dorazil na místo. Nevěřil, že je zámek tak velký. Čekal majestátní sídlo, ale tohle předčilo veškerá očekávání. Byl větší než jeho domov. Asi o trojnásobek. Dominanta před ním téměř zahnaná myšlenky na tajemnou dívku, kterými bloumal celou cestu. Sluha otevřel dveře kočáru. Soren vystoupil, aby se rozhlédl po celém nádvoří. Jen to bylo tak velké jako jeho celý domov i se zahradami. Spustily se fanfáry, vítající vzácného hosta, a ze zámku rychle spěchal nějaký muž.

„Jeho Veličenstvo, vítejte v paláci tady v Nerdenu. Jmenuji se Dio a jsem pravou rukou krále Nerdenu. Ten vás již očekává.“

Vydali se spolu s družinou vpřed.

Když vešel do obrovského zámku, byl jako oněmělý.

„Tudy, Veličenstvo,“ ukázal Dio rukou na jedny z dveří. Tam čekala snědá dáma s vyčesaným drdolem a koženými deskami v rukou. „Tohle je Arzey. Má na starosti veškeré služebnictvo tady v Nerdenu. Doprovodí vás do salonku, kde se setkáte s králem.“ Dio se s ním rozloučil a odběhl někam nahoru.

Dáma s úklonou vedla Sorena hloub do útrob stavby. Pozoroval portréty, které míjeli. Arzey s ním šla až do předpokojů krále Czyrona. Na první pohled působila tak trochu bez života, přesto se celou dobu usmívala a snažila se s ním konverzovat.

„Dnes je nádherný den. Mohu vám čekání nějak zpříjemnit? Jaké vás zajímají knihy, nebo máte raději nějaké stolní hry?“

Padala jedna otázka za druhou. Vše ve vši skromnosti odmítl a poděkoval za starost. Čekání nebylo nepříjemné. Po chvíli začal popocházet, aby si prohlédl výzdobu a knihy v salonku. Všiml si také rozehrané partie šachů. Nad nimi se pousmál. Miloval je. Vždy byl několik tahů před soupeřem. Promýšlet složité tahy ho uklidňovalo. Kdokoli hrál za bílé figurky, vyhrál. Byl si jistý, že jsou to Czyronovi pěšci, kteří se blíží cíli.

Konečně se otevřely dveře a Czyron vešel do místnosti. Čekal, že ho uvítá potřesením ruky, ale ne, rovnou Sorena objal. Zůstal maličko zaskočený. Znali se sice skrze korespondenci, ale osobně si stáli čelem poprvé. Nečekal takové přivítání. Odkášlal si a rozpačitě poděkoval.

„Zdá se, že jste vyhrál,“ snažil se rozptýlit zvláštní atmosféru rozmluvou nad šachovým stolem.

„Naopak, vedu si příšerně. Eli mě opět porazí,“ hihňal se Czyron. „Však už ji brzy poznáš. Nejprve si se svou družinou

odpočiň,“ tykal mu. „Náklad, který máte, uloží naši poddaní. Také doprovodí všechny tvé služebníky do připravených ložnic,“ výskal Czyron zvesela.

S vrzáním těžkých dveří vešla do místnosti jedna z komorných a přispěchala k Arzey stojící tiše u dveří. Špitaly si opodál. Czyron nepřestával mluvit. „Po odpočinku se sejdeme na večeři.“

Arzey vykulila na komornou oči a mlčky vykřikla. „Kde?“

Odezíral jí ze rtů. Komorná pokrčila rameny a zahleděla se na Sorena. Všiml si, že se s lehoučkým úsměvem ošila. Slečny z něj byly obvykle nervózní a on předpokládal, že je to kvůli postavení.

„Hned po večeři zahájíme náš velkolepý zábavný program!“ zvolal radostně Czyron.

Celou dobu ho poslouchal tak na půl ucha. Arzey přicupitala ke králům a poklekla čelem ke Czyronovi. „Bude to velkolepé! Co se děje, Arzey, slavíme!“

„Snad by bylo vhodné vám sdělit nastalou situaci v soukromí,“ zazněla se skousnutou čelistí, takže jí slova prošla mezi zuby.

Sorenovi trhlo obočí. Jaká situace si žádá krále, ale král Anapilie o tom nesmí vědět?

Czyron zvážněl. „Obávám se, že vám nebudu moct ukázat všechna díla po cestě do vašich komnat, ale můj rádce Dio jistě poslouží stejně dobře.“

Luskl na stranu ke komorné, která se ještě nestačila vydýchat z předchozího běhu. Jen přikývla, uklonila se a vyrazila pro Dia. Soren se rozloučil s králem. Vyprovodili ho ven. Zaslechl jen klidnou konverzaci, pak se dveře zavřely.

Čekání na rádce bylo delší. Divil se, že není hned po ruce. Nakonec konečně dorazil a vypadal trochu jinak. Dech měl

zrychlený, snad z běhu, tváře zarudlé a výraz vypovídal o neklidu. Omluvil se mu, že musel čekat. Soren přikázal, aby se jako první postarali o jeho družinu. On počká. Nejdůležitější jsou lidé.

Dio souhlasně kývl, doprovodil celou skupinu na hlavní chodbu a spolu s pár dalšími lidmi, které Soren poslal s ním, odešli.

Král využil čas a rozhlížel se po místě. Čtyři strážní ho doprovázeli. Hádal, že bude nejspíše ve středu zámku. Uprostřed bylo mohutné schodiště. Na to navazovalo pár dalších chodeb nebo můstků, které spojovaly vnitřní promenády. Kol dokola bylo několik mohutných i méně nápadných dveří.

Zaslechl posmrkávání a tichý nárek. Nahlédl za roh až na konec chodby. Vycházelo odtud ohromné množství slunečního svitu. Chtěl vidět víc. Uzřel siluetu dívky, krčící se na křesle. Plakala. Na lesklé podlaze se blyštěly kapičky slz. Zželelo se mu jí a rozhodl se přiblížit. Chtěl ji utěšit.

Naznačil strážím, ať počkají, a sám se blížil k osobě. Seděla k němu zády. Když byl pár kroků od ní, prudce se zvedla. Z ničeho nic chytla vázu a mrštila ji po něm z otočky.

Czeleste Diovi měla za zlé, že zůstal ve službách jejího otce i po tom, co se stalo. Nebo neměla? Několikrát mu říkala, aby odešel. Občas se pokoušela dělat nejrůznější naschvály, aby si otec myslel, že je Dio neschopný floutek a vykázal ho pryč. Jindy napravovala i sebemenší drobnosti, které by mohly ovlivnit jeho setrvání, ale dnešek nebyl o něm.

Sledovala vše dalekohledem. Když král zmizel z dohledu, upřela svou pozornost na družinu. Nezajímaly ji dary, které

Soren přivezl pro svou nastávající, ale sluhové. Dívala se, jak jsou oblečení a jestli neuvidí na někom něco neobvyklého. Snad chtěla vidět, že se k poddaným chová stejně s láskou jako ke starci, kterého potkala na lodi. Všichni do jednoho měli slušné oblečení, obuv i šperky. Některé z nich poznala z předchozího setkání.

Kmitala dalekohledem z jedné strany na druhou a potvrdila si svou domněnku. Všichni měli ten zvláštní korálek, který ji zaujal. Někdo ve vlasech, někdo na krku, ale měli jej všichni. Nikdy nebyla na šperky a na vlastním zevnějšku si tolik nezakládala.

„Tužil jsem, že budeš tady,“ mrknul na ni potutelně Dio.

„Zato já netušila, že se budeš chtít zdržet,“ řekla podrážděně. „Čekáš do mé svatby? Nebo se budeš chtít stát věrným služebníkem muže, který bude hodovat na tvém stole?“ neubránila se rýpavé poznámce.

S Diem vyrostli. Byli si velmi blízcí. Až tak, že mezi nimi vzplanula láska. Milovali se, vroucně a něžně. Rozešel se s ní před čtrnácti dny. Ublížil jí a stále to bolelo.

„Sí,“ jak jí říkal, „pro mě je to stejné. Myslíš, že si nevyčítám svůj původ? Myslíš, že je mi to jedno?“

V Nerdenu sice platil matriarchát, ale princezna si prostě nemohla vzít jen tak někoho. Obzvláště pak ne syna zlodějů. Měl štěstí, že žije. Natož aby si myslel na budoucí královnu Nerdenu.

„Vypadá to tak,“ pokrčila rameny Czeleste a dívala se dál do dalekohledu.

„Sí, promiň. Jak dlouho mě ještě hodláš mučit?“ ptal se smutně Dio. Podívala se na něj: „Jak dlouho hodláš zůstat?“

Vydechl a promnul si oči. „Omlouvám se, že jsem slaboch. Nedokážu odejít a nechat tě tady s ním,“ vztáhl ruku k družině.

„Takže neodejít a pozorovat novou vládnoucí dvojici je v pořádku,“ řekla ironicky.

Naštval se. Udělal tři kroky. Chytil ji za obě ruce. „Trpím jako zvíře, jen abys byla šťastná,“ procenil mezi zuby.

„Byla jsem šťastná s tebou!“

Vytrhla ruku z jeho sevření a odstrčila ho. Celá rozladěná seběhla dolů strmými schody. Snažila se zadržet slzy, které zalily její oči. Zrychlila a doběhla do otevřené chodby s prosklenou kruhovou částí na konci. Díky mohutným oknům působila spíše jako balkon. Uprostřed byla dvě křesla a konferenční stolek. Na něm stály květiny, lilie. Sesunula se na levé křeslo. Pozorovala dokonalost okvětních plátků. Snažila se vytěsnit všechny myšlenky na Dia.

Slyšela kroky. Pomalu přicházel k ní. *Jak může být tak drzý a ještě dolézat!* zařvalo podvědomí a smutek se změnil v obrovskou lavinu vzteku. Prudce se zvedla. Chytila vázu a z otočky ji vší silou mrštila na nevíтанou osobu. Teprve čelem k příchozímu si uvědomila, po kom vázu vlastně hodila. S vytřeštěnými očima polkla a pozadu skočila z okna.

Voda ji zachytila těsně nad hladinou. Chapadlo čiré tekutiny ji opatrně pustilo na nejbližší pevný povrch a vytratilo se. Vyhrnula si mokré šaty a rychle utíkala od zámku. Když byla v bezpečné vzdálenosti, vyčerpaně se zlomila v pase. Nasátá róba byla hrozně těžká. Posledních pár minut si v hlavě přehrávala stále dokola a dokola. Skutečně hodila vázu po králi Anapilie? Král asi nemá moc dobrý postřeh. Snažila se uklidnit sama sebe s hysterickým smíchem, ale byla naprosto zničená.

„Zatraceně,“ zaklela.

Skvělé, teď může čekat hněv a vyhlášení války. Proč? Protože si myslela, že je to ten paličatý Dio. Durdila se nad vlastními myšlenkami. Zatínala ruce v pěsti a zuby našťavaně skřípala. Obešla zámek a hledala vchod do komplexu z jiné strany.

Když otevřel oči, ležel na zemi. Jeho strážce Nox klečel nad ním s velmi ustaraným obličejem. „Vaše Veličenstvo, jste v pořádku? Slyšeli jsme ránu. Když jsme doběhli, leželi jste na zemi,“ mluvil starostlivě Nox.

Zvedl jej do sedu. Soren se rozhlédl po chodbě. Všude byly střepy a voda. Podíval se směrem ke křeslům. Nebyla tam. Copak se mu to zdálo? Postavil se na nohy a belhal se k oknu, kde ji viděl naposled.

„Pozor, ať nespádnete,“ přispěchal Nox a chytil ho za paži.

Nebyla tam. Halucinace snad nemají takovou sílu. Co se vlastně stalo? Šel k dívce na křesle, vstala a hodila po něm vázu. Musela ho trefit do hlavy a pravděpodobně omdlel. Jak ho mohla trefit? V boji byl výborný. Dokázal útoky předvídat a i ty nečekané výborně odrazit. Už několik let mu nikdo neublížil, protože se k jeho tělu nedostal.

Váza musela letět velmi rychle. „To není možné, měla nejméně dvacet litrů,“ řekl Soren nahlas, aniž si to uvědomil.

„Kdo nebo co?“ nechápal Nox.

„No ta váza!“ vykřikl a posléze si uvědomil, že nemluví pouze se svým podvědomím. Rozpačitě se na strážce podíval. „Omlouvám se, Noxi.“

Upravil si vlasy a uhladil úbor. Byl celý mokrý. Mířil zpět za ostatními strážnými. Když procházel kolem, odstrčil křeslo

a zastavil se krok za ním. Ustoupil. Malé kapičky na úplně suchém místě mramorové podlahy. Sáhl na ně, aby si ověřil, že tam skutečně jsou. Je to tak. Byla tady, musela utéct.

Vešla do zámku. Spěchala do svých komnat, aby se převlékla. Pořád mohla dělat, že to vlastně nebyla ona, kdo po něm hodil vázu. Snad ji nepoznal. Převlékne se. Bude vypadat jako někdo jiný. Křikla na komornou, která hned přiběhla a nechápavě sledovala princeznu, jak si smývá zlaté líčení.

Ačkoli nejspíš netušila, co se právě děje, ochotně jí pomohla. Czeleste si na sebe vzala jiné šaty, jiné šperky a opatrně kreslila líčení. Tentokrát měla róbu nebesky modré barvy, doplněnou bílými střevíci, šperky vyměnila za stříbrné. Vlasy jí komorná upravila do vyčesaného drdolu a pár předních pramenů připnula po bocích perleťovými sponami. Na hlavu dala drobnou čelenku, která v kudrlinkách nebyla příliš vidět. Czeleste se zvedla. Ještě si upravila náramek na pravé ruce a vykročila z místnosti.

„Kde je... Aha, vy jste tady,“ řekla Arzey překvapeně.

„Ano, kde bych měla být?“ odpověděla řečnický princezna.

„Zaslechla jsem, že jste někde mimo komnaty,“ zarazila se.

„To je jedno, mám vás poslat k otci, Výsosti.“

Odcházel s Diem chodbou do svých komnat. Stále si mnul čelo. Rádce se na nic neptal a choval se spíše odtazitě. Hádal, že mu Sorenova společnost není příliš příjemná. Před jeho novou komnatou se rozloučili. Konečně si mohl sednout na postel

a odpočinout si. Rána bolela. Svalil se na záda. Nox k němu přišel a začal mu čelo chladit, aby zmenšil bouli. „Neměl bys spát,“ prohodil tiše, když zahlédl, jak mu ztěžkla víčka.

„Budu v pořádku,“ ujistil ho Soren. Převzal si od Noxe pytlík plný ledu a dal si jej na čelo. „Nic jsi neviděl?“

„Ne, Sorene,“ pokrčil rameny strážný.

Bylo nepříslušné oslovovat krále jménem, ale Noxe znal celý život. Strážný ho naučil vše, co znal. Věnoval se mu ve chvílích, kdy otec řešil království. Navíc po smrti matky byl jako další rodič.

Byla nezodpovědná a velmi prchlivá. To se jí stalo osudným. Našli ji ubodanou v jedné z ulic hlavního města. Možná žárlivý milenec? Množství skandálů, které jeho matka přivábila až ke koruně, nebylo zrovna příjemné. Šuškal se, že Soren ani není královského původu, nýbrž synem strážného Noxe, který se mu věnoval až podezřele intenzivně. Nebyla to pravda. Sorenova matka byla divoká a vášnivá, nicméně on byl skutečně synem krále Ghara. Věkem, kdy získal jeho podobu, se tyto pomluvy rozplynuly.

Nejprve Sorena podezření ranila, ale postupně, když měl možnost se častěji stýkat s poddanými, tento problém nějak sám vyprchal a jeho ani nenapadlo se tím více zabývat.

Do hodiny mají být připraveni na slavnostním zahájení týdne námluv. Poté bude mít čas na odpočinek. Večer ho čeká společná večeře s králem a princeznou. Poprosil strážného o pár minut. Nox přikývl a poskytl mu soukromí.

Soren se podíval na zavřené dveře a po jeho tváři se začaly kutálet slzy. Konečně si mohl vydechnout a nebyť na pár minut vládcem. Myslel na matku a otce. Rány už nebyly tak čerstvé, ale zůstaly hluboko. Nadechl se a tok myšlenek v jeho hlavě se změnil.

Vzpomněl si na postavu, která po něm hodila vázu, pak na dívku z lodi a se sladkou myšlenkou usnul.

„Vstupte!“ ozval se otec. „Konečně. Chtěl jsem ti říct, že po celou dobu námluv budu tady, do Sigwazu prý podle Balzaha zatím není potřeba jezdit. No počkat, co to máš na sobě? Nelpěla jsi náhodou na černé?“ vyptával se.

„Polila jsem si šaty vodou a tohle bylo první, po čem jsem sáhla,“ odpověděla znuděně.

„Řekl jsem ti, ať do svatby nekouzlíš,“ zlobil se otec.

Probírali to snad tisíckrát. Její magie mohla mít přívětivou, ale i ničivou formu. Lidé se Czeleste většinou báli už jen z principu. Musela to zatajit, aby svatba proběhla v pořádku a ona nevydělala hosty k smrti. Vnímala, že jí tělem proudí krom krve i moc.

Usedla k partii rozehraných šachů a udělala tah. Otec blábolil o uvítacím ceremoniálu. Radostně si k ní přisedl. Zaujatě sledoval své figury, ale nepřestával mluvit o sňatku. Vysychalo jí z toho v puse a cítila hořkou pachut', ale na zvracení se jí udělalo až v moment, kdy Diovo jméno zmínil ve spojitosti s přípravami na svatbu.

Otec nic nepoznal a sunul svého posledního pěšce vstříc konci.

„Dio bude organizovat svatební týden?“ ptala se Czeleste. Snažila se, aby jí z hlasu zazníval nezám.

„No ovšem, je to jeden z mých rádců a je velmi schopný. Chytrý služebník si zaslouží odměnu,“ vybědl ji k tahu.

„Jistě, odměnu...“ Tak to je trochu ironie, ne? Zrovna Dio musí chystat její svatbu a otec mu to zadá jako odměnu. Katastrofa. Nebála se svatby, ale bylo jí nepříjemné, že to bude chystat zrovna

tenhle rádce. Zavrtěla hlavou, aby zahнала myšlenky, a soustředila se na hru. „Šach mat!“ smála se.

„Dobrá, vyhrála jsi,“ vzdával se, „a na pátém podlaží v severním křídle je tvá trofej.“

Byly to Sorenovy komnaty. Zakoulela očima a odešla z místnosti. Ploužila se předpokojem svého otce, mýjela salonky a soukromá zákoutí.

Ve svých dvanácti letech vznesla dotaz, proč je zámek tak velký, když do některých částí nechodí a do jiných nemůže, protože je na to příliš malá. Dala tím králi podnět k otevření části zámku nemajetným. Většina z nich jim začala ochotně sloužit. Za jistotu bydlení a jídla jim nevadilo sem tam něco donést nebo doručit dopis. Byl to výhodný obchod a navíc si tak našla přátele.

Přešla do části, kde bydleli komorníci. Byla kousek od severního křídla zámku. Zaklepala na jeden z mnoha vchodů. Vyšla z něj drobná dívka se světle hnědými vlasy a širokým úsměvem.

„Myslela jsem, že se tě dnes ani nedočkám,“ přivítala Czeleste. „Potřebuji se projít, nemáš zájem o společnost?“ Služka asi tak v jejím věku se zaklesla do princezny.

Vytratily se společně ven, aby je nemohl někdo zaslechnout. Její kamarádka Lea drmolila jedno za druhým. Už tak byla většinou k nezastavení, ale teď se k běžným záležitostem přidaly i drby o Sorenovi. Vykládala, kolik přijelo lidí. Zmínila několik služek, které se s ní snažily mluvit, ale vzájemně si nerozumí. Odlišný jazyk je vždy překážkou. Czeleste bude muset promluvit s otcem, aby se lidé mohli učit.

Stočila téma dál od svého soukromí. Lein přítel Romain se rozhodl, že svatbu opět odloží. Prý nemají dostatek financí. Oba pocházeli

z chudých poměrů. Lea potom zase začala básnit o Sorenovi a nakonec se téma zobecnilo na kluky. Tiše se spolu pohihňávaly.

Vzbudil se o něco dřív. Převlékl se do vhodnějšího oblečení a zkontroloval bouli na hlavě. Je pryč. Alespoň nějaká pozitivní zpráva. Snažil se sám sobě lhát, že je vše v pořádku a vůbec ze svatby nemá strach. Přecházel nervózně po místnosti. Zabočil k oknu, aby pustil do pokoje vzduch. Zaslechl ženský smích, ale nijak zvlášť si toho nevšímal. Stál u stolku opřený o ruce, když vešel Nox.

Je čas. Musel vycítit rozpoležení, které mu šířalo nitro, protože přistoupil blíž a chytil ho za ramena. „Také mi chybí domov, ale není to navždy,“ uklidňoval ho.

„O to vůbec nejde, Noxi,“ zavrčel.

„Odpovědnost, která tě čeká, se může zdát jako břímě, ale nejsi na to sám,“ snažil se Nox dál.

Soren nedokázal pochopit, kde se v příteli berou všechna ta slova moudrosti. Chtěl opisovat ten klid. Nox byl jeden z mála, který mu viděl až do žaludku. Chyběli mu přátelé, potřeboval by si s někým promluvit a uvolnit se. Nejbližší mu byl Lars, byl pro něj jako bratr. Teď by prohodil nějakou hloupost na odlehčenou. Milica, členka jejich tria, by je oba pokárala. Cítil by se líp, kdyby tu byli. Bohužel jeli na lodi, která se kvůli neklidnému oceánu opozdila. Dorazí, ale zatím musí válčit sám.

„Co tě dál může tížit? Žena?“ smál se Nox králi do tváře.

Soren se nemohl ubránit lehkému úsměvu. Protočil oči a podíval se jiným směrem, jako by se mohl otázce vyhnout. „A která, můj králi? Tvá nastávající?“ vyptával se strážný dál.

„Ne, je to obchod, přesně, jak řekl otec,“ odsekl suše.

„Domnělá žena, která po tobě hodila vázu?“ ukázal na něj.

Soren se po něm skepticky ohlédl: „Moc vtipné... A není domnělá, jsem si jistý, že tam byla,“ řekl vážně.

„Holky z Anapilie to nebudou. Vždy mi připadalo, že nejsou tím, co hledáš. Takže zbývá ta bláznivka z přístavu.“

Soren se zmohl jen na protočení panenek. Měl pravdu, pořád na ni musel myslet. Byla zkrátka jiná. Líbilo se mu, jak s ním nesouhlasila, jak opovážlivě se chovala, a největší perličkou bylo to, že se nebála jeho ani celé armády. Nox po jejím výstupu pronesl, že byla šílená. Soren přitakal, protože to viděl stejně, ale přesto se mu líbila.

Strážce ho pobaveně poplácal po rameni. Jak moc špatné by bylo, kdyby tu dívku chtěl najít? Mohl by se s ní sblížit. Ne jako muž se ženou, na to byl až příliš poctivý, ale jako přítel. Ať už si udělal o Czeleste jakýkoli obrázek, neměl v úmyslu ji podvádět nebo jinak znevažovat. Ale přátelé se hodí. To, že jej ta divoženka fyzicky velmi přitahovala, byl detail. Ne vždy můžeš ochutnat vše, co je na stole.

Byl čas. Vyšla nahoru po kamenných schodech směrem k velké síni.

„Slečno, ne. Vy s králem Czyronem máte vstupovat dveřmi z druhé strany,“ zarazila ji služka opodál.

Zřejmě to byla jedna z tisíce informací, které jí otec říkal, ale nevnímala je, protože myslela na Dia nebo na Sorena. Mozek prostě nedokázal pobrat všechno.

S poděkováním mrkla na tu sdílnou osobu a vypařila se do druhé části spleťtých chodeb. Několikrát využila chodby pro služebnictvo. Bylo to kratší. Ne tak noblesní jako prosluněné chodby s portréty jejích předků, ale rychlé. Navíc nepotřebovala každý den vidět připomínku toho, že jsou mrtví. Nesnesla pohled na jejich podobizny, které nedokázaly věrně kopírovat všechny detaily. Nejhorší ze všech byl portrét s rodinou. Na obraze byla šestiletá holčička s culíčky. Hrdý otec ji držel za rameno. Trval na tom, aby byla na portrétu i matka, přestože už nežila. Jemu se to tehdy zdálo elegantní, ale ona to rozhodnutí nesnášela. Na obraze stála žena ve smaragdových šatech s bílým lemem. Byla to nějaká služka. Malíř potřeboval zachytit postavu, strukturu šatů a účes. Obličej měla obkreslený ze svatebního obrazu královského páru, kde dle slov těch, kteří ji znali, vypadala nejvěrněji. Obraz se Czeleste hnusil. Prostě to nebyla ona.

Prošla poslední chodbou. Uslyšela fanfáry. Ještě párkrát se nadechla a vkročila do poslední chodby pro služebnictvo před velkou síní. Nikdo jí nedělal společnost.

Bylo tam umyvadlo, zrcadlo a dřevěný regál, který byl zčásti naplněn ubrousky a utěrkami. Za pravými dveřmi byl vchod do salonku před hodovní síní. Znovu se ozvalo uvítání. Párkrát se nadechla a upřela svůj pohled na sebe samu v zrcadle. Namočila si ruce a hřbetem je položila na tváře pod závojem. Tekoucí vodou si chladila zápěstí. Klid, to zvládne, je to jen svačina. Malé přivítání. Sezobne pár soust a může jít pryč.

„Snad nejsi nervózní?“ promluvil na ni odraz v zrcadle. Trpěla samomluvou.

„Nervózní? Z něj? To je směšné, vůbec mě nezajímá.“

Zrcadlo se na ni skepticky dívalo. Dost! Pokropila odraz vodou jako zlobivého psa. Žádná nervozita, nají se a vypadne.

Pomalu se blížil po schodech ke vstupu do síně. Cítil se nejistě, ale nedal nic najevo. Poslední nádech a vešel dovnitř. Ozvaly se trumpety na jeho počest. V síni chyběl král i princezna. Zdálo se mu to malinko nezdvořilé – muset čekat na své hostitele. Nemělo by to být naopak? Trochu se pousmál a hodil tázavý pohled na Noxe. Ten v odpověď pokrčil rameny. Arzey stojící v rohu si přešlápla. Znovu se ozval vítací sbor a z opačné strany vcházel do místnosti Czyron.

„Ještě jednou tě vítám, synu,“ zaradoval se král.

Překvapilo ho to familiární oslovení. Ano, měl si vzít Czeleste a prakticky byl součástí rodiny. Czyron mu v dopisech říkal jen jménem a ani jednomu to nevadilo, ale slovo *synu* s ním zamávalo. Poděkoval otřeseně. Naposled ho tak oslovil vlastní rodič... Na smrtelné posteli.

Jde pozdě. Protočila oči nad pouhým pomyšlením na další přednášku o dochvilnosti. „Sbohem,“ pronesla tiše sama k sobě a vešla do místnosti.

Trubač oznámil její příchod. Otec se ihned zvedl od stolu, stejně jako Soren. Proč se cítila nervózně? Šla blíž, mírně se uklonila. Vnímala, že se na ni dívá. Pohodila vlasy a sedla si vedle otce. Rukama si přejela po stehnech, protože jeho pohled v ní vyvolal pocit, že se jí rozpadá oblečení. V duchu se pochválila. Zvládla to.

Otec radostně zahájil svačinu a do místnosti se nahrnuli kejklíři, kteří je měli během jídla bavit. Díky závoji nemusela nasazovat falešný úsměv. Formální představení odpadlo, protože již byli představeni a to v pouhých pěti letech jejího věku, ale ona si to vůbec nepamatovala. Po očku po něm koukla. Zrychlil se jí tep. Díval se na ni. Když se jejich pohledy střetly, oba uhnuli. Periferně zahlédla jeho mohutné ruce. Na pohled drsné, ale počínal si jemně. Elegantně držel zlaté příbory.

Otec začal zase mluvit, takže se Sorenova pozornost obrátila k němu. Dovolila si zvednout zrak. Na sobě měl bílou košili a na ní béžovou vestu. Klouzala očima nahoru. Pohled jí přitáhl jeho ohryzek a světlá kůže na krku. Tlukot srdce měla až v uších. Musela se odvrátit.

Tohle tě přece nezajímá!

Komedianti chodili kolem stolu a předváděli své nacvičené kreace. Okolo se ozývalo několik hudebních nástrojů, ale nevnímala je. Oči zvedla k horním rámcům oken, aby ji dál nelákal pohled na Sorena. Prosluněné tabule připomínaly svobodu za nimi.

„Nebude pohodlnější, Výsosti, když si k jídlu odložíte závoj?“ zeptal se Soren.

S lehkým klapáním bílých střevíčků vešla dovnitř. Měla na sobě kanýrové šaty až na zem v modré barvě. Na rukách drobné prstýnky, spojené s elegantním stříbrným náramkem. Krk jí zdobila jedna perlička na tenkém řetízku. Obličej halil neprůsvitný závoj, takže viděl jen tmavé oči, jež navíc hned odvrátila. Přes spánky se jí linul jednoduchý vzor. Vlasy zdobené čelenkou. Vypadala jako víla.

Uklonila se, Czyron prohodil pár slov, které zapomněl vnímat, a všichni se posadili. Kruhový stůl mu dával možnost na ni vidět i přesto, že neseděla naproti. Vybavila se mu krátká vzpomínka z jejich prvního setkání.

Bylo mu tehdy šest let. Neustále se mu snažila sebrat dřevěný meč. Tvrdila, že dívky by měly mít také zbraně. Prosila ho, aby ji naučil nějaké pohyby. Důležité se postavil naproti ní. Podal jí dřevěnou zbraň. Chtěla ho udeřit, ale on se obratně překulil. Ona byla neohrabané děcko a on už tehdy o tolik silnější. Pár kroky ji povalil do trávy a její vlastní ruku i se zbraní přiblížil k hrdlu. Vyhrál.

Do malé holčičky teď měla daleko. Kradmo se po ní podíval. Uhnula pohledem. K jeho zklamání si nesundala závoj. Každým soustem jej vždy lehce přizvedla. Nevykoukl ani kousek její tváře. Takto bude jíst po celou dobu? Další zvednutí a úplně odvrácený pohled. Hleděla do oken s naprostým nezájmem o okolní dění. O něj. Věděl, že je namyšlená. Tušil, že ho pravděpodobně bude ignorovat, ale stejně se cítil zklamaně. Je podle ní poďradný? Vládne. Mohla by chtít lepší partii? Nervózně přežvýknul další sousto. Czyron s ním mluvil, ale slova šla jedním uchem tam a druhým ven. Respektoval krále, ale nedokázal se přimět k většímu soustředění. Stačilo se usmát nebo přikývnout. Na drobné rozhovory si moc nepotrpěl, dával přednost hlubokým konverzacím, které mají smysl.

Znovu se po ní po očku podíval. Způsob, jakým jedla, byl komický. Dávat jídlo pod kus látky. Copak si jej vůbec nesundá? Odhodlal se a vyslovil dotaz nahlas.

Zírala na něj vykulenýma očima. Něco mu připomínaly. Na chvíli se cítil jako malý kluk, který jí vyčítá, že mu sebrala meč.

Věděl o jejich zvyku, kdy má nevěsta před svatbou zahalenou část obličeje. Mělo to značit, že ji muž nechce jen pro krásu. Neuvědomoval si, že by se to dodržovalo v královské rodině. Jejich sňatek byl předem domluvený, navíc se už několikrát viděli, připadalo mu to nesmyslné.

„Ne,“ hlesla tak tiše, že ji skoro neslyšel. Czyron ji pokáral a omlouval se za ni. Oplatila mu jeho proslov zamračeným obličím. Kdyby oči mohly konat, upálila by otce zaživa. Králova tvář se změnila, když od rozladění z dcery pohlédl zpět na Sorena a přívětivě se usmál.

„Heh, dnes jí dovolme tuto malou tradici,“ pronesl nakonec Czyron.

Soren přikývl. Dodatečně se usmál, aby nevypadal, že ho závoj obtěžuje.

Mohla si závoj ponechat. Dovolila si povolit vyděšený výraz. Bylo jí jasné, že dřív nebo později bude muset ukázat tvář, jen dávala přednost tomu, aby to nebylo hned první den.

Prohlédla si svého nastávajícího. Díval se do talíře, někdy zvedl zrak a pousmál se na komedianty, kteří jej neustále otravovali. Byly to snad rozpaky, co vyčetla z jeho očí? Třeba mu tady není příjemně. To by bylo nejlepší, splnili by si své manželské povinnosti, přivedli na svět nového panovníka a každý by si hleděl svého. Jejich dítě bude nejdůležitější osobou v širém okolí. Už jen svou existencí zajistí mír a klid na dalších několik let. Byla to čest.

Možná to bude cítit stejně. Oba jsou přece vehnáni do svých klecí. Každý hraje svou roli. Snažila se to jakkoli obhájit, ale

pořád v něm viděla nepřítele. Člověka, který zapříčinil zlomené srdce, bolest na prsou i knedlík v ústech. Dio se s ní rozešel kvůli němu.

Dojedli a každý odcházel do vlastních komnat. Šla před nimi. Otec se Sorenem vesele švitořil. Zaslechla, že co nevidět budou připraveny komnaty pro novou královnu a jejího chotě. Už pár týdnů probíhaly úpravy. Většina pokojů měla novodobý luxusní nádech. Cítila úzkost. Bude nucena opustit své oblíbené pokoje a přesunout se do komnat, které teď obývá její otec. S ním. Nevěděla, jestli je horší se vzdát svých komnat, nebo sdílet nové s cizincem.

Bylo to velmi nepříjemné pomyšlení, protože hned ve vedlejších komnatách měl svůj pokoj i Dio. Začínal jako sluha, ale postupně se vyšplhal na společenském i profesním žebříčku. Hlavním královským rádcem se stal teprve před týdnem. Když zrovna neradil, zařizoval všechno okolo království. Jakmile se Czeleste vdá, bude z ní královna a Dio tedy její novou pravou rukou.

Otec zrovna poučoval Sorena, že komnaty budou společné. V Anapilii to tak nejspíš nebylo. Nevěděla, jak to u nich funguje. Vzhledla k Sorenovi. Vypadal zaujatě, ale nijak se nad tím nepozastavoval. Spíš jen mlčel a poslouchal.

Rozloučila se poklonou a odběhla zpět k sobě. Tam viděla, že už se část personálu dala do balení. Jeden z jejích pokojů byl vzhůru nohama. Salonek se pomalu plnil bednami. Druhý byl prozatím netknutý, jenže očekávala, že tam bude komorná. Určitě by se vyptávala na její první dojmy ze Sorena.

Neměla na nikoho náladu. Utekla do zahrad a doufala v zázrak.

S králem ještě prohodil pár slov. Nevěděl, jak se má cítit. Byl rezervovaný, uvažoval racionálně. Czyron z něj měl obrovskou radost. Hádal, že se princezna bude radovat, až odjede zpět do Anapilie. Tušil, že si nesesnou, ale přesto ho to mrzelo. Co čekal? Že bude najednou jiná? Poslední rok se s ní snažil sblížit. Poslal jí několik dopisů. V těch pár odpovědích, které mu zaslala zpět, působila nafoukaně a otráveně z celé jejich situace. Člověk přece nemůže být naprosto autentický skrze obyčejný text. Je to jen střípek osobnosti, který se dostane na povrch. Možná čekal, že je pod tím pozlátkem skutečně zajímavá žena. Bohužel se zdála přesně tak chladná, jak vystupovala v dopisech.

Její silueta mu dráždila oči. Musel uznat, že je na ni velmi příjemný pohled, ale hned si ho zakázal. Nechtěl působit neslušně. Celou dobu se díval na krále. Občas zvedl zrak k tapisériím nebo portrétům, když o nich Czyron mluvil.

Řeč přišla i na ubytování. Před jeho příjezdem se severní křídlo lehce renovovalo. Místnosti znovu vymalovali. Část nábytku získala novou tvář i styl. Czyron věnoval tolik úsilí tomu, aby se cítil ve svém pokoji dobře. Za týden bude po svatbě a on se bude přesouvat do společných komnat s Czeleste. Bude muset dát nové pokyny svým sluhům.

V Anapii byly ložnice oddělené. Král měl svou, k ní připadal předpokoj, salonek, formální místnost a pracovna. Choti připadly vlastní komnaty. Tady měli být spolu. Už brzy nebude usínat sám. Nedovedl si ji vedle sebe představit, ale kdyby se jednalo o dívku, kterou viděl v přístavu, určitě by na to měl víc než pozitivní názor. Teď se cítil prostě jen překvapeně.

Zastavili se v hlavní chodbě, kde se rozloučili. Opět vůbec nepromluvila. Věnovala jim nepatrné pukrle a zamířila na opačnou stranu, než měl svou dočasnou ložnici.

„Je z toho mírně rozrušená,“ odpovídal Czyron Soreno-
vě tázavému pohledu na Czeleste a omluvil dceřino chování.
„Svatba je velká věc,“ pokračoval.

„Vůbec se není za co omlouvat,“ usmál se Soren.

Mrzelo ho to, ale nezlobil se. Byla doma ve svém klidném
vznešeném životě, když do něj vstoupil. Žil v jejím paláci. Jako
barbar si ji měl podmanit, aby dali lidu to, na co čekal. Násled-
níka, který zajistí jednotu a nezpochybnitelný mír. Jejich dítě
bude znamenat daleko víc než jen přátelská dohoda mezi králi.

Chtěl syna. Myslel na všechny zábavné útržky svého dětství.
Bude si moci vytvořit stejné vzpomínky s vlastním dítětem.
Když viděl u svačiny, jak velkou váhu má její slovo, co slovo,
pouze pohled, byl na vážkách. Matriarchát neznal. Jeho otec
byl absolutní vládce Anapilie a roli, která jej čekala v Nerdenu,
nikdy neviděl.

Uvědomil si, že stojí v úplném tichu. „Jsem moc rád, že
jsem se mohl zúčastnit svačiny, Veličenstvo. Pokud to nebude
problém, půjdu zkontrolovat své poddané a vrátím se k práci
pro Anapilii,“ omluvil se Soren. Byl si jistý, že se mu na stole
stihly navršit resty.

„Beze všeho,“ řekl Czyron.

Doporučil mu návštěvu zahrad, kde vládne klid. Soren se
nakonec rozhodl této možnosti využít. Poděkoval a bez stráží
vyšel vstříc zeleným korunám.

Napadlo ji zavolat Leu, aby se měla komu vypovídat ze svých pocitů. Kamarádka byla zlatíčko, ale její nadšení ze svatby bylo skoro tak otravné jako nadšení jejího otce. Čím to, že byl v posledních dnech tak veselý?

Sedla si na mramorovou hranu fontány. Sledovala vzor, který se klenul po celé délce obrovské nádrže. Voda stékala po třech tvářích, přes záhyby kamenného hedvábí po mramorovou krajku v nejspodnější části sousoší. Postavy byly boso. Měly znázorňovat nějaké první vládcy, ale obličeje byly od vody tak vyhlazené, že se je ani při opravách nepovedlo uvést do původního stavu.

Shýbla se k vodě a namočila si ruku. S něžností hladila hladinu. Ruce měla dál ponořené a nechala je unášet proudem. Broukala si ukolébavku, kterou jí zpívali před spaním. Doprovázená šustěním listů třefovala všechny tóny známé melodie. Bublání fontány určovalo rytmus. Neslyšela blížící se kroky.

„Můžu se přidat k tvé veřejné koupeli?“ ozvalo se za ní.

Zvedla z fontány jedno vodnaté chapadlo připravené k útoku. Pak si vzpomněla, co se stalo minule, když útočila ze zálohy, a chapadlo se rozpadlo. Polkla. Pomalu si v promočených šatech stoupla a otočila se.

Zahrady byly nádherné a opravdu se cítil o trochu lépe. Všude kolem pučely nejrůznější rostliny. Barvy na sebe postupně navazovaly. Se záplavou květin kontrastovaly jednobarevné cesty. Napřed se bál, že by se mohl ztratit. Hlavní cesta měla barvu pískovce. K ní se po stranách připojovaly menší stezky. Sledoval

zem a myslel na dívku z lodi. Možná pracovala v přístavu, tak nebude problém ji najít. Po chvíli si všiml, že se malá cestička postupně rozestupuje. Vzhlédl a poznal proč. Jen kousek od sebe viděl vrch nějaké obří fontány za metr a půl vysokou zídkou porostlou listy. Chtěl se k ní jít posadit.

„Dio! Vyděsil jsi mě!“ řekla naštvaně Czeleste.

„Promiň, já tě vyděsil? Viděla jsi to třímetrové chapadlo vody?“

Otráveně zakoulela očima. „Co chceš?“ založila ruce křížem.

„Přidat se ke koupeli,“ sundal si přes hlavu košili a šel k ní.

Nechápala, co se děje. Ještě před čtrnácti dny jí vyčítal, jak moc nezodpovědní jsou. Dělají špatnou věc, obchází všechny v zámku a hodlají obelhat i Sorena. Musí se rozejít. Má být královna. Chránit do svatby svou cudnost a nevěnovat ani pohled nějakému poddanému.

Zírala na něj. „Proč ta náhlá změna?“ zajímalo ji.

Zdálo se, že nechce odpovídat. Několik minut mlčel. Tvář měl jako v křeči. Chytil ji za lokty a přitáhl blíž.

„Nechci se o tebe s nikým dělit.“

Krůpěje vody dopadly jen kousek od něj. Bylo zvláštní, že fontána cáká takové množství mimo nádrž. Přišel blíž a zaslechl rozhovor.

Ten hlas... Nahlédl za stěnu a uviděl princeznu. Stála zády k Sorenovi a čelem k muži, který ho vítal v zámku. Pátral v paměti po jeho jméně. Nevzpomenul si.

Šaty měla do půl těla mokré. Možná spadla do fontány a sluha pro ni skočil. Vysvětlovalo by to mokré šaty i jeho nahý hrudník. Viděl, jak si ji dovolil chytit a přitáhnout k tělu. Už to nevypadalo jako nevinná záchrana. Má zasáhnout? Rádce ji objal. Čekal, že se začne bránit, bral by to jako signál, že má vstoupit do dění. Místo toho se mu její paže omotaly kolem pasu. Muž k ní přitiskl tělo a vášnivě ji políbil. Prsty se mu zabořily do jejího kulatého zadku. Vjela mu rukama do vlasů.

Zdalo se, že má princezna zájem o úplně jiné muže, než si myslel. Zřejmě nebyla nafoukaná, byla asi jen našťavaná, protože si myslela na někoho jiného. Mělo ho to rozčítit, ale při vzpomínce na tajemnou krásku se jen šibalky usmál. Vlastně má výhodu, princezna ho musí vyslechnout, protože zná její tajemství.

Chytil ji za ruku. Oba chtěli být spolu. Ve vzduchu cítila napětí. Začal ji vášnivě líbat a tisknout ke stěně, která oddělovala fontánu od zbytku zahrady a dělala ze zákoutí soukromější místo.

„Jsi moje,“ řekl mezi polibky.

Pevně jí mačkal zadek. Milovala ten dotek. Podlamovala se jí kolena. Toužili po sobě tak moc. Položila mu ruku na hrudník a druhou přejela po horním švu kalhot. Cítila, jak mu zběsile tepe srdce. Chtěl ji vyzvednout na svou úroveň, aby si mohla omotat nohy kolem jeho pasu. To, že ona nemá kalhoty, si asi uvědomil až posléze a konečně se od sebe odtrhli. Podíval se na sluneční hodiny na fontáně a posmutněl.

„Musím jít, král má jednání. Trval na tom, abych byl u toho,“ omluvil se Dio.